

13 Απριλίου, 1994

[Α. Ν. ΛΟΪΖΟΥ, Πρόεδρος]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ,

Αιτητές,

v.

ΑΡΧΗΣ ΤΗΛΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΩΝ ΚΥΠΡΟΥ,

Καθ' ης η αίτηση

(Υποθέσεις Αρ. 650/91, 717/91, 791/91)

-
- Ακυρωτική Απόφαση Ανωτάτου Δικαστηρίου — Κακή συγκρότηση του οργάνου — Ακυρότητα της όλης διαδικασίας προαγωγών, τόσο της τελικής όσο και των ενδιάμεσων αποφάσεων.*
- 5 *Ακυρωτική Απόφαση Ανωτάτου Δικαστηρίου — Επανεξέταση — Η αρχή της ισχύος του νομικού και πραγματικού καθεστίου της αρχικής απόφασης — Παράβαση της στην κριθείσα περίπτωση εφαρμογής του Καν. 10(5) των Περί Προσωπικού της Αρχής Τηλεπικοινωνιών Κύπρου (Γρ.) Κανονισμών (Κ.Δ.Π. 91/89) επί προαγωγών στην Αρχή Τηλεπικοινωνιών Κύπρου — Συνέπειες.*
- 10
- Προσφυγή βάσει του Άρθρου 146 του Συντάγματος — Λόγοι ακυρώσεως — Προκατάληψη — Αξιολόγηση της σχετικής μαρτυρίας — Αποκλειστική ευθύνη του αρμοδίου οργάνου — Δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο αξιολόγησης από το Δικαστήριο.*
- 15
- Οργανισμοί Δημοσίου Δικαίου — Αρχή Τηλεπικοινωνιών Κύπρου — Υπάλληλοι — Προαγωγές — Αρχαιότητα — Περιορισμένης βαρύτητας η απομακρυσμένη αρχαιότητα — Τα εκτελούμενα καθήκοντα δεν αποτελούν καθ' αυτά κριτήριο — Εξαιρέσεις — Επιπρόσθετα των απαιτούμενων ακαδημαϊκά προσόντα — Λαμβάνονται υπόψη, δεν αποδεικνύουν έκδηλη υπεροχή — Η ερμηνεία και εφαρμογή των σχεδίων υπηρεσίας είναι έργο της Αρχής — Πεδίο επεμβάσεως του Δικαστηρίου.*
- 20

Με τις προσφυγές αυτές, που συνεκδικιάστηκαν γιατί στρέφονταν εναντίον της ίδιας διοικητικής απόφασης, ζητήθηκε η ακύρωση της προαγωγής του ενδιαφερόμενου μέρους, στο βαθμό του Προϊσταμένου Υπηρεσίας "Β" Προσωπικό Εκμεταλλεύσεως/Χειριστικού Προσωπικού.

5

Το Ανώτατο Δικαστήριο, ακυρώνοντας τη επίδικη απόφαση ως προς τις δύο πρώτες προσφυγές, αποφάσισε ότι:

1. Η όλη διαδικασία πλήρωσης της θέσεως ξεκίνησε με απόφαση της Αρχής της οποίας η συγκρότηση κατά το χρόνο εκείνο ήταν άκυρη και έγινε δυνάμει του Περί Ορισμένων Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου (Διορισμός Διοικητικών Συμβουλίων) Νόμου (Ν.149/88) που κηρύχθηκε αντισυνταγματικός.

10

Όταν η Αρχή ζήτησε τη συμβουλή του Συμβουλίου Προσωπικού και τις εξηγήσεις του Γενικού Διευθυντή για την πλήρωση της ακυρωθείσας προαγωγής στις 17 Μαΐου 1989, η Αρχή ήταν κακώς συγκροτημένη, συνεπώς η πρώτη αυτή ενέργειά της ήταν άκυρη και άκυρες βεβαίως και οι επακολουθήσασες αποφάσεις.

15

2. Η Κ.Δ.Π. 163/90 δεν επέφερε καμιά αλλαγή στον Κανονισμό 10(7) των Περί Προσωπικού της Αρχής Τηλεπικοινωνιών Κύπρου (Τρ.) Κανονισμών (Κ.Δ.Π. 91/89) πλην του ότι αναδιατύπωσε τούτο και πρόσθεσε δικαίωμα στην Αρχή να καλεί τους υποψηφίους σε συνέντευξη, δικαίωμα που δεν ασκήθηκε, λόγω του ότι επρόκειτο περί επανεξέτασης.

25

Επίσης τα κριτήρια του Κανονισμού 10(7) της Κ.Δ.Π. 91/89 που εφάρμοσε η Αρχή, είναι ταυτόσημα με εκείνα του Κανονισμού 10(9) των Περί Προσωπικού της Αρχής Τηλεπικοινωνιών Κύπρου, Γενικών Κανονισμών, του 1982 (Κ.Δ.Π. 220/82) που ίσχυαν κατά την 1η Ιουνίου 1987, και μάλιστα το μέρος που δεν κηρύχθηκε ultra vires, συνεπώς στην ουσία εφαρμόστηκε το δίκαιο που ίσχυε την 1η Ιουνίου 1987.

30

35

3. Είναι αρχή του Διοικητικού Δικαίου ότι κατά την πλήρωση θέσεως μετά από ακυρωτική απόφαση του Δικαστηρίου, λαμβάνεται υπόψη το πραγματικό και νομικό καθεστώς που ίσχυε κατά το χρόνο της ακυρωθείσας απόφασης. Στην κρινόμενη αίτηση ο Κανονισμός 10(5) της Κ.Δ.Π. 91/89 δεν ίσχυε κατά το χρόνο που λήφθηκε η ακυρωθείσα απόφαση. Επομένως με το να ενεργήσει δυνάμει του Κανονισμού 10(5), η Αρχή έχει ενεργήσει κατά παράβαση της αρχής του Διοικητικού Δικαίου, που διέπει θέματα επανεξέτασης διοι-

40

κηλικών πράξεων, που έχουν ακυρωθεί και κατά τρόπο αντίθετο με το Νόμο στη ευρεία αυτού έννοια όπως περιέχεται στο Άρθρο 146.1 του Συντάγματος. Για το λόγο αυτό η επίδικη απόφαση σε ό,τι αφορά τις προσφυγές 650/91 και 717/91 πρέπει να ακυρωθεί.

5

4. Είναι γεγονός ότι δυνάμει του Περί Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου (Ψήφισις Προϋπολογισμών) Νόμου (Ν. 194/87) ψηφισμένοι από τη Βουλή Νόμοι Περί Προϋπολογισμού της Αρχής άρχισαν να υπάρχουν από το 1988 και εντεύθεν. Πριν την έναρξη όμως εφαρμογής του πιο πάνω Νόμου ίσχυε το Άρθρο 10(1) του Περί Υπηρεσίας Τηλεπικοινωνιών Νόμος, ΚΕΦ. 302 που όταν διαβαστεί μαζί με τα Άρθρα 2 και 3 του περί των Οργανισμών Δημοσίου Δικαίου (Ρύθμιση Θεμάτων Προσωπικού) Νόμου του 1970 (Ν. 61/70), δίδει εξουσία στην Αρχή να δημιουργήσει θέσεις και να τις πληροί, όταν θεωρεί αυτές αναγκαίες για τη διεκπεραίωση του έργου της.

10

15

5. Η αξιολόγηση σχετικής μαρτυρίας με την οποία αποδίδονται αλλότρια κίνητρα σε προσυπογράφοντα λειτουργό, κατά τη σύνταξη εμπιστευτικής έκθεσης, ανάγεται αποκλειστικά στην ευθύνη του οργάνου και επομένως δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο αξιολόγησης από το Δικαστήριο.

20

6. Η Αρχή εφάρμοσε το πλησιέστερο όσον αφορά καθήκοντα, Σχέδιο Υπηρεσίας και με την απόφαση αυτή ωφελήθηκαν και οι αιτητές γιατί έτσι θεωρήθηκαν ότι κατείχαν τα προσόντα που απαιτούντο από αυτό και σαν αποτέλεσμα ήσαν υποψήφιοι. Εάν δε εγίνετο αυτό κανένας από τους υποψηφίους θα εθεωρείτο όπως και το ενδιαφερόμενο μέρος υποψήφιοι διότι δεν κατείχαν τα ελάχιστα ειδικά προσόντα που προνοούνται από τον Κανονισμό 8(1) Β(δ). Επομένως οι αιτητές δεν μπορούν να προβάλλουν αυτό το λόγο γιατί αλλιώς δεν θα είχαν τα απαιτούμενα προσόντα και επομένως δεν θα είχαν έννομο συμφέρον να προσβάλλουν την επίδικη απόφαση.

25

30

35

7. Αρχαιότητα η οποία καθορίζεται με βάση προηγούμενες προαγωγές και που είναι απομακρυσμένη δεν μπορεί να έχει σημαντική βαρύτητα. Η ελαφρά υψηλότερη βαθμολογία δεν αποδεικνύει έκδηλη υπεροχή.

40

Η φύση των καθηκόντων δεν αποτελεί καθ' εαυτή κριτήριο για την προακρίση υπαλλήλου έναντι συναδέλφου του εκτός ίσως εκεί που προκύπτει ότι στον τελευταίο ανατέθηκαν περιορισμένα καθήκοντα λόγω ανεπάρκειας. Μόνο σε περίπτωση όπου η ανάθεση των

καθηκόντων που εξετέλεσε η αιτήτρια, απαιτείται από το σχέδιο υπηρεσίας ως ειδικό προσόν η αναγκαία πείρα θα μπορούσε να προσμετρήσει ευνοϊκά για την αιτήτρια.

Ακαδημαϊκά προσόντα όταν είναι επιπρόσθετα από τα απαιτούμενα από το σχέδιο υπηρεσίας και δεν χαρακτηρίζονται ως πλεονέκτημα δεν αποδεικνύουν έδηλη υπεροχή παρόλο που λαμβάνονται υπόψη κατά την αξιολόγηση των προσόντων. 5

Βασικά η ερμηνεία και εφαρμογή του σχεδίου υπηρεσίας εμπύπτει στην αρμοδιότητα της Αρχής και το Δίκαστήριο δεν επεμβαίνει αν η ερμηνεία που δόθηκε από το αρμόδιο διοικητικό όργανο, στη περίπτωση αυτή η Αρχή, ήταν ευλόγα δυνατή. Φαίνεται δε από την ολότητα των γεγονότων εν προκειμένω, ότι η Αρχή προέβη στη δέουσα έρευνα και ορθά ερμήνευσε το σχετικό σχέδιο υπηρεσίας. 15

Οι προσφυγές 650/91 και 717/91 επιτυγχάνουν. Η προσφυγή 791/91 απορρίπτεται. Καμιά διαταγή για έξοδα.

20

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Demetriades a.o. ν. CY.T.A. (1988) 3 C.L.R. 1589,

Mytides ν. Republic (1988) 3 C.L.R. 737,

25

Αναστάση ν. Επάρχου Λάρνακας (1991) 4 Α.Α.Δ. 3035,

Βανέζης κ.ά. ν. Δημοκρατίας (1989) 3 Α.Α.Δ. 2522,

30

Λίωνας κ.ά ν. Δημοκρατίας (1990) 3 Α.Α.Δ. 2038,

Vakis ν. Republic (1985) 3 C.L.R. 524,

Tyllirides ν. CY.T.A (1987) 3 C.L.R. 2071,

35

X" Νικολάου ν. Α.ΤΗ.Κ. (1992) 4 Α.Α.Δ. 106,

X" Βασιλείου ν. Α.ΤΗ.Κ. (1992) 4 Α.Α.Δ. 4136,

40

Δημητριάδης κ.ά. ν. Α.ΤΗ.Κ. (1992) 4 Α.Α.Δ. 2582,

Δημοκρατία ν. Παπαμιχαήλ (1989) 3 Α.Α.Δ. 823,

- Ζαπίτης ν. Δημοκρατίας (1989) 3 Α.Α.Δ. 1098,*
Χαραλαμπίδης ν. Δημοκρατίας (1991) 3 Α.Α.Δ. 414,
 5 *Paradopoulos v. Republic (1982) 3 C.L.R. 1070,*
Αργυρίδης ν. Δημοκρατίας (1989) 3 Α.Α.Δ. 380,
Christou v. Republic (1980) 3 C.L.R. 437,
 10 *Σταύρου κ.ά ν. Δημοκρατίας (1991) 4 Α.Α.Δ. 317,*
Partelides v. Republic (1969) 3 C.L.R. 480,
 15 *Οικονόμου κ.ά ν. Δημοκρατίας (1990) 3 Α.Α.Δ. 3716,*
Στεφάνου ν. Δημοκρατίας (1990) 3 Α.Α.Δ. 3004,
Πετρίδης ν. Δημοκρατίας (1990) 3 Α.Α.Δ. 3793,
 20 *Antoniades v. Cyprus Electricity Authority (1985) 3 C.L.R. 2458.*

Προσφυγές

- 25 Προσφυγές εναντίον της απόφασης της καθ' ης η αίτηση Αρχής με την οποία προάχθηκε το ενδιαφερόμενο μέρος στο βαθμό του Προϊσταμένου Υπηρεσίας "Β", Προσωπικό Εκμεταλλεύσεως/Χειριστικού Προσωπικού, από 1/6/1987 αντί των αιτητών.
- 30 Α. Σ. Αγγελίδης, για τους Αιτητές, στις Υποθέσεις Αρ. 650/91, 717/91.
- Α. Μαρκίδης, για τον Αιτητή στην Υπόθεση Αρ. 791/91.
- 35 Κ. Χ' Ιωάννου, για την Καθ' ης η αίτηση.

Cur. adv. vult.

- 40 Α. Ν. ΛΟΪΖΟΥ, Π.: Με τις προσφυγές αυτές που συνεκδικάστηκαν γιατί στρέφονται εναντίον της ίδιας διοικητικής απόφασης, ζητείται η ακύρωση της προαγωγής του ενδιαφερόμενου μέρους Ανδρέα Φιλώτα στο βαθμό του Προϊσταμένου Υπηρεσίας "Β", Προσωπικό Εκμεταλλεύσεως/Χειριστικού Προσωπικού, στην υπηρεσία της καθ' ης η αίτηση Αρχής από 1 Ιουνίου 1987.

Η αιτήτρια στην προσφυγή αρ. 650/91 πρωτοδιορίστηκε στην Αρχή στις 14 Απριλίου 1955, κατά δε τον ουσιώδη χρόνο κατείχε τη θέση Επιθεωρήτριας στο Τηλεφωνικό Κέντρο Λευκωσίας από την 1 Αυγούστου 1973.

5

Ο αιτητής στην προσφυγή αρ. 717/91 προσλήφθηκε στην υπηρεσία της Αρχής στις 28 Νοεμβρίου 1960 και από την 1 Ιουνίου 1983 κατείχε το βαθμό του Επιθεωρητή (Χειριστικό Προσωπικό).

Ο αιτητής στην προσφυγή 791/91 προσλήφθηκε στην υπηρεσία 10 της Αρχής την 1 Μαρτίου 1965 και από την 1 Αυγούστου 1983 κατείχε το βαθμό του Επιθεωρητή Τεχνικών Χειριστών.

Το ενδιαφερόμενο μέρος προσλήφθηκε στην υπηρεσία της Αρχής στις 10 Σεπτεμβρίου 1963 και από την 1 Ιουνίου 1983 κατείχε το 15 βαθμό του Επιθεωρητή Τεχνικών Χειριστών.

Η επίδικη απόφαση λήφθηκε ύστερα από επανεξέταση του θέματος πλήρωσης της πιο πάνω θέσης. Η πρώτη απόφαση για πλήρωση αυτής είχε ληφθεί από την Αρχή στις 25 Μαΐου 1987. Το Ανώτατο Δικαστήριο με απόφασή του στην *Nicos Demetriades and Others v. CY.T.A.* (1988) 3 C.L.R. 1589, ακύρωσε την προαγωγή του Ανδρέα Φιλώτα, που είναι και το ενδιαφερόμενο μέρος στις παρούσες προσφυγές. Οι λόγοι ακύρωσης ήταν ότι οι Κανονισμοί 10(5)(β), 7(α) και 24(A) των περί Προσωπικού της Αρχής Τηλεπικοινωνιών Κύπρου, Γενικών Κανονισμών του 1982 (Κ.Δ.Π. 220, στο Παράρτημα Τρίτο, Μέρος Ι, της Επίσημης Εφημερίδας αρ. 1792, της 26 Ιουλίου 1982, σελ. 95), στη συνέχεια οι Γενικοί Κανονισμοί, ήταν μερικώς ultra vires του Νόμου.

30

Χάριν της συμπλήρωσης της εικόνας θα έπρεπε να αναφερθεί εδώ ότι οι Κανονισμοί αυτοί τροποποιήθηκαν μεταγενέστερα με τους Κανονισμούς που δημοσιεύθηκαν με τις Κ.Δ.Π. 264/85, 276/85, 91/89, 143/90, 163/90 και 375/90. Σχετική όμως στην επίδικη απόφαση είναι η Κ.Δ.Π. 91/89 και ειδικά ο Κανονισμός 10 αυτής, η δε Κ.Δ.Π. 163/90 απλώς αναδιατυπώνει τα κριτήρια του παλαιού Κανονισμού 10(7) χωρίς να επιφέρει αλλαγή σ' αυτά.

35

Στη συνέχεια η Αρχή επανεξέτασε την υπόθεση και επαναπροήγαγε το ενδιαφερόμενο μέρος από την 1 Ιουνίου 1987, αλλά και αυτή η προαγωγή ακυρώθηκε, (Βλέπε *Κλεάνθους ν. Α.Η.Κ.*, Προσφυγή αρ. 280/90, η απόφαση δόθηκε στις 22 Μαΐου 1991). Τη φορά όμως αυτή διά το λόγο ότι η συγκρότηση της Αρχής κατά την ημερομηνία που διενεργήθηκαν οι προαγωγές ήταν άκυρη μια και έγινε δυνάμει

40

του Περί Ορισμένων Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου (Διορισμός Διοικητικών Συμβουλίων) Νόμου του 1988, (Νόμος αρ. 149 του 1988) που κηρύχθηκε αντισυνταγματικός και κατά συνέπεια οι αποφάσεις της Αρχής που λήφθηκαν όταν ήταν συγκροτημένη δυνάμει του Νόμου αυτού, ήταν και αυτές άκυρες.

Σαν επακόλουθο των αποφάσεων του Ανωτάτου Δικαστηρίου όστις πιο πάνω προσφυγές, ψηφίστηκε ο περί Υπηρεσίας Τηλεπικοινωνιών (Τροποποιητικός) Νόμος του 1989 (Νόμος αρ. 21 του 1989) και οι Κ.Δ.Π. 253/88 και Κ.Δ.Π. 91/89. Η επανεξέταση μετά την ακυρωτική απόφαση της 30 Ιουλίου 1988 έγινε από την Αρχή, ενώ στο μεταξύ ψηφίστηκε και ο περί Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου (Ψήφισης Προϋπολογισμού) Νόμος του 1987 (Νόμος αρ. 194 του 1987), ο οποίος με τη σειρά του τροποποιήθηκε με τους Νόμους αρ. 318 του 1987 και αρ. 52 του 1988.

Η Αρχή επανεξέτασε στις 2 Ιουλίου 1991 ακόμη μια φορά την υπόθεση με βάση το νομικό και πραγματικό καθεστώς που ίσχυε την 1 Ιουνίου 1987. Όπως δε αναφέρεται στην αγόρευση του δικηγόρου της Αρχής, αυτή κατά την επανεξέταση εφάρμοσε τις πρόνοιες του Κανονισμού 10 των Γενικών Κανονισμών, που αφορά τη διαδικασία προαγωγών και τα κριτήρια όπως αυτά διαμορφώθηκαν με την Κ.Δ.Π. 91/89 (Παράρτημα Τρίτο, Μέρος Ι, της Επίσημης Εφημερίδα, της 21 Απριλίου 1989, σελ. 317), διότι ο προηγούμενος Κανονισμός 10 που ίσχυε την 1 Ιουνίου 1987 είχε κηρυχθεί, όπως έχουμε ήδη αναφέρει, μερικώς *ultra vires* και άκυρος.

Οι αιτητές στις προσφυγές αρ. 650/91 και 717/91 προβάλλουν το νομικό λόγο ότι η δικαστική ακύρωση της 22ας Μαΐου 1991 στις προσφυγές αρ. 230/90 και αρ. 280/90 αφορούσε μόνο την τότε τελική απόφαση της Αρχής που λήφθηκε στις 4 Αυγούστου 1989 λόγω αντισυνταγματικότητας του Νόμου αρ. 149 του 1988 και ότι από την τότε διαδικασία επιλογής το μόνο τμήμα της σύνθετης διαδικασίας που έπασχε ήταν η απόφαση της 4 Αυγούστου 1989 και επομένως δεν απαιτείτο να ξαναγίνει νέα σύσκεψη του Συμβουλίου Προσωπικού όπως έγινε.

Προς υποστήριξη της πιο πάνω θέσεως έγινε μεταξύ άλλων παραπομπή στο Ελληνικό Διοικητικό Δίκαιο του Κυριακόπουλου, Γ' Τόμος, 1962, σελίδα 152, όπου αναφέρονται:

“..... ακυρωθείσης όμως ενδιάμεσου πράξεως συνθέτου διοικητικής ενέργειας, η ακυρότης εκτείνεται μόνον επί των μεταγενεστέρων και ουχί επί των προηγηθείσων πράξεων .....”

Όπως επίσης και παραπομπή στα Πορίσματα Νομολογίας του Συμβουλίου Επικρατείας 1929-1959, σελίδα 186, στα οποία αναφέρονται τα πιο κάτω:

“Υ. Σύνθετος διοικητική ενέργεια

5

Η σύνθετος ενέργεια αποτελείται εκ σειράς μερικωτέρων εκτελεστών πράξεων, το δε κύρος της εξαρτάται εκ του κύρους εκάστης τούτων: 1336 (50).

10

Η τελική πράξις συνθέτου ενεργείας ενσωματώνει εν εαυτή την όλην ενέργειαν: 1934 (56). Ούτω π.χ. ενσωματούται η αρχική πράξις εις την μετ' ενδικοφανή προσφυγήν εκδιδομένην: 1123 (46), 712, 2222 (52). Επί συνθέτου διοικητικής ενεργείας ή ακύρωσις τινος των ενδιαμέσων πράξεων ή της τελικής διά πλημμέλειαν ενδιαμέσου τοιαύτης δεν επάγεται ακυρότητα της όλης διοικητικής ενεργείας, αλλ' επηρεάζει το κύρος μόνον των από της πλημμελείας επακολουθησασών πράξεων. Συνεπώς νομίμως η Διοίκησις δεν προβαίνει εις την εξ' αρχής επανάληψιν της όλης διαδικασίας, αλλά περιορίζεται εις επανάληψιν ταύτης, απ' ου σημείου εχώρησεν η παρανομία: 60, 61 (53).”

15

20

Συμφωνώ με τη νομική θέση που διατυπώνεται στα πιο πάνω αποσπάσματα ως Γενικές Αρχές του Διοικητικού Δικαίου και ως απαύγασμα της νομολογίας του Συμβουλίου Επικρατείας της Ελλάδας. Δεν έχουν όμως εφαρμογή στην προκειμένη περίπτωση διότι η όλη διαδικασία πλήρωσης της θέσεως ξεκίνησε με απόφαση της Αρχής της οποίας η συγκρότηση κατά το χρόνο εκείνο ήταν άκυρη μια και έγινε δυνάμει του Νόμου αρ. 149 του 1988 που κηρύχθηκε αντισυνταγματικός.

25

30

Σύμφωνα με τον Κανονισμό 10(5) “... προ πάσης προαγωγής η Αρχή ζητά την συμβουλήν του Συμβουλίου Προσωπικού και τας εξηγήσεις του Γενικού Διευθυντού ή του Αναπληρωτού του”. Όταν δε η Αρχή ζήτησε τη συμβουλή του Συμβουλίου Προσωπικού και τις εξηγήσεις του Γενικού Διευθυντή για την πλήρωση της ακυρωθείσας προαγωγής στις 17 Μαΐου 1989, η Αρχή ήταν κακώς συγκροτημένη, συνεπώς η πρώτη αυτή ενέργειά της ήταν άκυρη και άκυρες βεβαίως και οι επακολουθήσασες αποφάσεις.

35

40

Διαζευκτικά υποστηρίχθηκε ότι το Συμβούλιο Προσωπικού ενήργησε εσφαλμένα επικαλούμενο διατάξεις τροποποιητικών Κανονισμών της Κ.Δ.Π. 91/89 και Κ.Δ.Π. 163/90 οι οποίες ήταν μεταγενέστερες του ουσιαστού χρόνου που αφορούσε η ακυρωθείσα

απόφαση και δεν είχαν αναδρομική ισχύ και υπέβαλε τη συμβουλή του με βάση τον Κανονισμό 10(5) όπως τροποποιήθηκε από την Κ.Δ.Π. 91/89, χρονικά μεταγενέστερη.

- 5 Προς υποστήριξη της πιο πάνω θέσης έγινε παραπομπή στην απόφαση της Ολομέλειας στην *Mytides v. Republic* (1988) 3 C.L.R. 737, στην οποία λέχθηκαν τα πιο κάτω:

10 “It is well settled that with the annulment of the first decision not only the decision itself but the reasons founding it were swept aside: “Where a decision is declared wholly invalid under Article 146.4(b) the decision as well as the premises upon which it is based disappear. Thereupon the administration comes under a duty to restore the status quo ante and examine the matter afresh by reference to the

15 factual and legal background prevailing prior to the decision.” (Per Piki, J. in the decision of the full Bench in *The Republic v. Safirides* (1985) 3 C.L.R. 163; at p. 170, adopting in this respect *Pantelakis Kyprianides v. The Republic* (1968) 3 C.L.R. 653; *Ioannides and Another v. The Republic* (1979) 3 C.L.R. 628).”

20 Το επιχείρημα των αιτητών αυτών είναι ότι η Αρχή όφειλε να επανεξετάσει το θέμα σύμφωνα με το τότε νομικό και πραγματικό καθεστώς και να προβεί σε πλήρωση της θέσης με βάση τα όσα στοιχεία είχε στην κατοχή της κατά τον ουσιώδη χρόνο πριν τις ακυρωτικές αποφάσεις διότι είχε εξουσία διορισμού και προαγωγής απευθείας από το Νόμο. Άρα μπορούσε να αποφασίσει και χωρίς Κανονισμούς τις προαγωγές. Προς υποστήριξη της πιο πάνω θέσης έγινε αναφορά και στην υπόθεση *Παντελής Αναστάση v. Επαρχού Λάρνακας* (1991) 4 Α.Α.Δ. 3035.

30 Από πλευράς της Αρχής υποστηρίχθηκε ότι η ενέργεια της Αρχής ήταν νόμιμη και η ενδεδειγμένη κάτω από τις περιστάσεις και ότι ανάλογη προσέγγιση υπάρχει στις αποφάσεις της Ολομέλειας στις *Βανέζης κ.ά. v. Δημοκρατίας* (1989) 3 Α.Α.Δ. 2522 και στην *Λιόνας κ.ά v. Δημοκρατίας* (1990) 3 Α.Α.Δ. 2038 στις οποίες αποφασίστηκε

35 ότι σε τέτοιες περιπτώσεις η Διοίκηση δεσμεύεται και οφείλει να ακολουθεί το ισχύον δίκαιο. Και τούτο διότι ο προηγούμενος Κανονισμός 10 που ίσχυε την 1 Ιουνίου 1987 κηρύχθηκε μερικώς ultra vires και άκυρος.

40 Στην υπόθεση *Βανέζης* (πιο πάνω) ελέχθησαν και τα ακόλουθα:

“.....

Κάθε διοικητική ενέργεια πρέπει να είναι σύμφωνη με το δίκαιο του χρόνου που λαμβάνει χώραν. Θα ήταν ανεπίτρεπτη η εφαρ-

μογή Κανονισμών που έχουν ακυρωθεί και η παράλειψη εφαρμογής Κανονισμών που ισχύουν στο χρόνο της έκδοσης μίας πράξης .....

Στην Αναθεωρητική Έφεση Αρ. 1138 *Ραδιοφωνικό Ίδρυμα Κύπρου ν. Σπίρου Δρουσιώτη και Άλλου*, η απόφαση δόθηκε στις 3 Ιουλίου 1992, λέχθηκαν τα πιο κάτω τα οποία απαντούν τις θέσεις της Αρχής:

“Οι υποθέσεις *Γεώργιος Λύνας και Άλλοι ν. Δημοκρατίας*, (1990) 3 Α.Α.Δ. 2038 και *Δημοκρατία ν. Πιτσιλλίδη* (1990) 3 Α.Α.Δ. 4330, βεβαιώνουν την αρχή ότι κατά την επανεξέταση ακυρωθέντος διορισμού τυγχάνει εφαρμογής το δίκαιο που ίσχυε κατά την έκδοση της ακυρωθείσας αποφάσεως.

Η υπόθεση *Βανέξης και Άλλοι ν. Δημοκρατίας* (1989) 3 Α.Α.Δ. 2522, στην οποία στηρίχθηκε η πρωτόδικη απόφαση, δε διαφοροποιεί την πιο πάνω αρχή. Ότι αποφασίστηκε στην *Βανέξης* είναι ότι όπου αναμορφώνεται αναδρομικά το δίκαιο που ίσχυε κατά το χρόνο λήψης της ακυρωθείσας απόφασης, τυγχάνει εφαρμογής ο νόμος όπως έχει τροποποιηθεί. Στην προκειμένη περίπτωση δε δόθηκε αναδρομική ισχύς στους Περί Ραδιοφωνικού Ιδρύματος Κύπρου Κανονισμούς του 1987.”

Όπως έχω ήδη αναφέρει η Κ.Δ.Π. 163/90 δεν επέφερε καμιά αλλαγή στον Κανονισμό 10(7) της Κ.Δ.Π. 91/89 πλην του ότι αναδιατύπωσε τούτο και πρόσθεσε δικαίωμα στην Αρχή να καλεί τους υποψηφίους σε συνέντευξη, δικαίωμα που δεν ασκήθηκε λόγω του ότι επρόκειτο περί επανεξέτασης. Συνειπώς δεν υπάρχει οποιαδήποτε παρατυπία.

Επίσης τα κριτήρια του Κανονισμού 10(7) της Κ.Δ.Π. 91/89 που εφάρμοσε η Αρχή είναι ταυτόσημα με εκείνα του Κανονισμού 10(9) της Κ.Δ.Π. 220/82 που ίσχυαν κατά την 1 Ιουνίου 1987, και μάλιστα το μέρος που δεν κηρύχθηκε *ultra vires*, συνειπώς στην ουσία εφαρμόστηκε το δίκαιο που ίσχυε την 1 Ιουνίου 1987.

Το ίδιο όμως δεν μπορεί να λεχθεί και για τον Κανονισμό 10(5) της Κ.Δ.Π. 91 του 1989. Κατόπιν εξουσιοδότησης του από την Αρχή με βάση τον Κανονισμό 10(5) της Κ.Δ.Π. 91/89, το Συμβούλιο Προσωπικού, όπως το ίδιο ανέφερε στο σχετικό πρακτικό της συνεδρίασής του, Τεκμήριο 2, σελ. 2, παρενέβη στη διαδικασία επιλογής και έθεσε ενώπιον της Αρχής τη συμβουλή του. Όπως φαίνεται από το σχετικό πρακτικό της Αρχής η συμβουλή του ήταν ένα από τα ου-

5
10
15

σιαστικά στοιχεία που η Αρχή έλαβε υπόψη κατά τη λήψη της επίδικης απόφασης. Όπως έχω αναφέρει πιο πάνω είναι αρχή του Διοικητικού Δικαίου ότι κατά την πλήρωση θέσεως μετά από ακυρωτική απόφαση του Δικαστηρίου λαμβάνεται υπόψη το πραγματικό και νομικό καθεστώς που ίσχυε κατά το χρόνο της ακυρωθείσας απόφασεως. Στην κρινόμενη αίτηση ο Κανονισμός 10(5) της Κ.Δ.Π. 91/89 δεν ίσχυε κατά το χρόνο που λήφθηκε η ακυρωθείσα απόφαση. Επομένως με το να ενεργήσει δυνάμει του Κανονισμού 10(5) η Αρχή έχει ενεργήσει κατά παράβαση της αρχής του Διοικητικού Δικαίου που διέπει θέματα επανεξετάσεως διοικητικών πράξεων που έχουν ακυρωθεί και κατά τρόπο αντίθετο με το Νόμο στην ευρεία αυτού έννοια όπως περιέχεται στο Άρθρο 146.1 του Συντάγματος. Για το λόγο αυτό η επίδικη απόφαση σε ό,τι αφορά τις προσφυγές 650/91 και 717/91 πρέπει να ακυρωθεί. Οι προσφυγές επιτυγχάνουν

20

Επειδή όμως ο νομικός αυτός λόγος δεν εγείρεται στην προσφυγή 791/91 θα προχωρήσω εξετάζοντας τους λόγους που εγείρονται σ' αυτή.

25

Θα προχωρήσω όμως να εξετάσω παράλληλα και τα υπόλοιπα σημεία που εγείρονται σ' αυτές ώστε να υπάρξει η άποψή μου πάνω σ' αυτά σε περίπτωση που θα βρεθεί ότι η πιο πάνω προσέγγισή μου ήταν εσφαλμένη.

30

Ο επόμενος λόγος είναι ότι η προαγωγή από 1 Ιουνίου 1987 έγινε σε θέσεις που δεν προβλέπονται ως κενές οργανικές θέσεις από οποιονδήποτε Νόμο με εγκριμένη από τη Βουλή διάθεση κονδυλίου. Άρα πλήρωσαν ανύπαρκτη κατά Νόμο Οργανική Θέση.

35
40

Είναι γεγονός ότι δυνάμει του Νόμου αρ. 194 του 1987 ψηφισμένοι από τη Βουλή Νόμοι Περί Προϋπολογισμού της Αρχής άρχισαν να υπάρχουν από το 1988 και εντεύθεν. Πριν την έναρξη όμως εφαρμογής του πιο πάνω Νόμου ίσχυε το άρθρο 10(1) του Inland Telecommunication Service Law, ΚΕΦ. 302, που όταν διαβαστεί μαζί με τα άρθρα 2 και 3 του περί των Οργανισμών Δημοσίου Δικαίου (Ρύθμισις Θεμάτων Προσωπικού) Νόμου του 1970 (Νόμος αρ. 61 του 1970), δίδει εξουσία στην Αρχή να δημιουργεί θέσεις και να τις πληροί όταν θεωρεί αυτές αναγκαίες για τη διεκπεραίωση του έργου της. Η δημιουργία της Οργανικής αυτής θέσης το 1987 ήταν νόμιμη μια και θεωρήθηκε τότε αναγκαία για τους σκοπούς της Αρχής όπως και η πλήρωσή της. Επιπλέον η θέση αυτή προνοείτο στη Διάρθρωση Προσωπικού του 1987 που εγκρίθηκε από την Αρχή στις 9 Μαΐου 1987. Οι θέσεις εδημιουργούνταν ή καταργούνταν τό-

τε με τον τρόπο αυτό. Αφού εμμελούντο οι ανάγκες της Αρχής για το έτος ετοιμάζετο Διάρθρωση Προσωπικού η οποία εγκρίνεται από την Αρχή. Επομένως και ο λόγος αυτός δεν ευσταθεί.

Διαξευκτικά με τα πιο πάνω είναι η θέση των αιτητών και πάλιν 5 στις προσφυγές αρ. 650/91 και 717/91 ότι η κενή θέση ήταν θέση Προϊσταμένου Υπηρεσίας "Β" και ο Κανονισμός 4(3)(β) της Κ.Δ.Π. 202/82 δεν τη διακρίνει ως εξειδίκευση ή υποειδικότητα της θέσης αυτής. Υποστηρίχθηκε ότι από το σχετικό πρακτικό προκύπτει ότι 10 οι κενές θέσεις του Προϊσταμένου Υπηρεσίας "Β" διακρίνονται εκ των προτέρων σε συγκεκριμένες εξειδικεύσεις, άρα ότι υπάρχει πλάνη περί των Κανονισμών και η υπαρξη τέτοιας πλάνης βγαίνει από την αρχή που διατυπώθηκε στις υποθέσεις *Vakis v. The Republic* (1985) 3 C.L.R. 524 και *Tyllirides v. C.Y.T.A.* (1987) 3 15 C.L.R. 2071, στη σελίδα 2080.

Ο σκοπός του καταλόγου του Τεκμηρίου 2 είναι να επιλεγεί ο αριθμός των επιθεωρητών που έχουν συμπληρώσει τριετία στο βαθμό τους σύμφωνα με τον Κανονισμό 10(4) για να επιλεγούν μετά 20 από αυτούς όσοι κατέχουν τα ελάχιστα ειδικά προσόντα. Φαίνεται δε στο Τεκμήριο αυτό ότι το Συμβούλιο Προσωπικού έκρινε ότι πληρούσαν τα προσόντα που απαιτούντο από το ισχύον Σχέδιο Υπηρεσίας υπάλληλοι που ανήκαν σε διαφορετικές ειδικότητες και τους έκρινε όλους χωρίς να περιορίσει εκ των προτέρων την κρίση του σε εκείνους που ανήκαν στο Προσωπικό Εκμετάλλευσης. Πρέ- 25 πει όμως να τονισθεί, ότι το ενδιαφερόμενο μέρος προ της προαγωγής του στον επίδικο βαθμό Προϊσταμένου Υπηρεσίας "Β" Προσωπικό Εκμετάλλευσης ανήκε στο Χειριστικό Προσωπικό. Επομένως η επιχειρηματολογία αυτή επίσης δεν ευσταθεί.

Όσον αφορά το διαχωρισμό του προσωπικού της Αρχής σε ειδικότητες αυτός ο διαχωρισμός προνοείται στους Κανονισμούς 8(1)B(δ), 54(1) και 56(7)(α) και (β) στον οποίο σχετική αναφορά γίνεται στην υπόθεση *Ανδρέας Χατζηνικολάου ν. Α.ΤΗ.Κ.* (1992) 4 Α.Α.Δ. 106. Από την άλλη μεριά η υπόθεση *Tyllirides v. C.Y.T.A.* (1987) 3 C.L.R. 35 2071 διαφοροποιείται διότι εκεί είχε θεωρηθεί ότι το Τεχνικό Προσωπικό υποδιαιρείται σε ειδικότητες ενώ η από τους Κανονισμούς προνοουμένη ειδικότητα είναι Τεχνικό Προσωπικό χωρίς υποειδικότητες. Το Προσωπικό Εκμετάλλευσης όμως είναι μια από τις ειδικότητες που προνοούνται στους Κανονισμούς. 40

Ο επόμενος λόγος που προβάλλεται στις προσφυγές αυτές είναι ότι η σύσταση του Διευθυντή είναι γενική και αόριστη, αναφέρεται στην προσωπική του γνώμη που δεν είναι στοιχείο κρίσης που προ-

βλέπεται από τους Κανονισμούς, και ότι είναι άγνωστο αν λήφθηκε συμπληρωματικά προς τα στοιχεία του φακέλου ή όχι.

5 Το θέμα αυτό απασχόλησε πρόσφατα το Δικαστήριο στις προσφυγές *Χαράλαμπος Χ' Βασιλείου ν. Αρχής Τηλεπικοινωνιών Κύπρου* (1992) 4 Α.Α.Δ. 4136 όπου αναφέρονται τα ακόλουθα σχετικά:

10 “Η πρόνοια των Κανονισμών για αναζήτηση της εισήγησης του Γενικού Διευθυντή πριν από κάθε προαγωγή, αφ’ εαυτής αλλά και σε συνδυασμό προς τα κριτήρια που καθορίζονται, εξυπακούει πως πέρα από τα αντικειμενικά στοιχεία των φακέλων που και το ίδιο το Διοικητικό Συμβούλιο της Αρχής μπορεί να διαπιστώσει, είναι ενδεδειγμένο να αξιοποιηθούν και όσα ο ίδιος ο Γενικός Διευθυντής γνωρίζει αναφορικά με την υπηρεσιακή επίδο-
15 δωση και απόδοση των υποψηφίων.”

20 Στις παρούσες υποθέσεις ο Διευθυντής υπέδειξε τον υποψήφιο που θεωρούσε καταλληλότερο και ανέφερε ότι αυτός “υπερέχει των υπολοίπων υποψηφίων σε επίδοση, απόδοση και ικανότητες και ότι επιπλέον διαθέτει όλα τα αναγκαία προσόντα και προϋποθέσεις καθώς και ισχυρή προσωπικότητα που τον καθιστούν άξιο να αντεπεξέλθει στα καθήκοντα και τις ευθύνες της θέσεως”.

25 Το πιο πάνω απόσπασμα, μαζί με το υπόλοιπο περιεχόμενο της γραπτής εισήγησης του Γενικού Διευθυντή (Τεκμήριο 3) που παραπέμπει στα πρακτικά του Συμβουλίου και στο περιεχόμενο των προσωπικών φακέλων των υποψηφίων, συνιστούν κατά την κρίση μου και την αιτιολογία της σύστασης σε όση έκταση και νοουμένου ότι, χρειάζεται τέτοια αιτιολόγηση. (Βλ. *Νίκος Δημητριάδης και Άλλος ν. Αρχής Τηλεπικοινωνιών Κύπρου* (1992) 4 Α.Α.Δ. 2582).
30

35 Η αιτήτρια στην προσφυγή 650/91 προβάλλει επιπλέον τον ισχυρισμό ότι υπερέχει καταφανώς του ενδιαφερομένου προσώπου σε αξία μια και η βαθμολογία γι’ αυτόν δεν υπερβαίνει το 85. Παραπονείται για συγκεκριμένα σημεία της βαθμολογίας της και καταβλήθηκε προσπάθεια επίκρισής των.

40 Ως προς τα προσόντα της υποδείχθηκε ότι η αιτήτρια αυτή είναι κάτοχος Πιστοποιητικού Λογιστικής και Ανώτερων Αγγλικών σε αντίθεση με το ενδιαφερόμενο μέρος που κατέχει μόνο Πιστοποιητικό Κατώτερων Αγγλικών και πρόσθετο πιστοποιητικό που κατά τον ισχυρισμό της αιτήτριας ουδεμία σχέση έχουν με τα καθήκοντα της θέσεως.

Προς υποστήριξη της θέσεως της αυτής έγινε αναφορά στην *Republic v. Petrou Papamichael* (1989) 3 Α.Α.Δ. 823, στην οποία αποφασίστηκε ότι ορθά η Επιτροπή Δημόσιας Υπηρεσίας έδωσε βαρύτητα στα ακαδημαϊκά προσόντα των ενδιαφερομένων μερών τα οποία δεν προνοούνται στο Σχέδιο Υπηρεσίας, αλλά σχετίζονταν με τη φύση των καθηκόντων της θέσης και τα συνεκτίμησε με τα υπόλοιπα στοιχεία για τη γενική αξιολόγηση των υποψηφίων. (Βλέπε επίσης *Zapites and Another v. The Republic* (1989) 3 Α.Α.Δ. 1098) Πρόσθετα γίνεται αναφορά και στην *Χαραλαμπίδης ν. Της Δημοκρατίας* (1991) 3 Α.Α.Δ. 414, στην οποία λέχθηκε ότι αντίθετα, πείρα η οποία αποκτάται από την εκτέλεση συγκεκριμένων καθηκόντων ανάγεται στον παράγοντα των προσόντων με την ευρύτερη έννοια. Όπως αναφέρεται στην υπόθεση *Papadopoulos v. Republic* (1982) 3 C.L.R. 1070 και μπορεί να συνεκτιμηθεί κατά την κρίση για την ανεύρεση του καταλληλότερου για τη θέση υποψηφίου.

Υποδείχθηκε επίσης ότι η αιτήτρια αυτή εκτελούσε τα καθήκοντα της προσβαλλόμενης θέσης από το 1985 και ότι η πείρα επαυξάνει την αξία (*Renos Argyrides v. R.* (1989) 3 Α.Α.Δ. 380). Επιπλέον ότι υπερέχει σε αρχαιότητα και ότι για εικοσιτέσσερα χρόνια ασκούσε καθήκοντα εποπτείας υπευθύνου ως Βοηθός Επιθεωρητήρια και στη συνέχεια Επιθεωρητήρια ενώ το ενδιαφερόμενο μέρος ασκούσε καθήκοντα χειριστού και μόνο σε ορισμένες φορές σε ένα χρόνο εκτελούσε τα καθήκοντα της επίδικης θέσεως.

Εις ό,τι αφορά την αξιολόγηση των υποψηφίων κρίνω ότι από το περιεχόμενο των φακέλων και από την ολότητα των στοιχείων τα οποία ευρίσκοντο ενώπιον της Αρχής, η επιλογή του καλύτερου υποψηφίου διά προαγωγή ήτο εύλογα εφικτή και δεν υπάρχει θέμα επέμβασής μου.

Στην Προσφυγή αρ. 717/91 προβλήθηκε επίσης ο λόγος ότι η σύνταξη των εμπιστευτικών εκθέσεων του αιτητή πάσχει από έλλειψη αντικειμενικότητας από τους αξιολογούντες λειτουργούς, επιφυλάχθηκε δε να αποδείξει με πραγματικά στοιχεία την έχθρα και έλλειψη αντικειμενικότητας όπως προβλέπεται από την υπόθεση *Christou v. The Republic* (1980) 3 C.L.R. 437.

Ο αιτητής αυτός είχε υποβάλει γραπτή διαμαρτυρία με ημερομηνία 24 Ιουλίου 1989 προς τον Πρόεδρο και Μέλη της Επιτροπής Επιλογής και Προαγωγών η οποία όμως κατά τον ισχυρισμό του ουδέποτε εξετάστηκε (Τεκμήριο Χ).

Όσον αφορά την προσφυγή αρ. 791/81 ηγήθηθηκε επίσης θέμα ως

5 προς την αντικειμενικότητα των βαθμολογιών των εμπιστευτικών
 εκθέσεων του αιτητή, του ενδιαφερομένου μέρους και των άλλων
 υποψηφίων και ότι υποστηρίζεται η θέση αυτή από τα πρακτικά
 από τα οποία προκύπτει ότι ο κ. Αδαμίδης, Μέλος τότε του Συμ-
 10 βουλίου, είχε εγείρει θέμα αμφισβήτησης της αντικειμενικότητας και
 αξιοπιστίας των βαθμολογιών των κρινομένων στην προκειμένη πε-
 ρίπτωση υπαλλήλων, μια και δεν ήταν σε θέση να σχηματίσει σωστή
 άποψη για τους υποψηφίους. Παρά δε το γεγονός αυτό, το Συμβού-
 10 λιο δεν εξέτασε το θέμα όπως και το Συμβούλιο Προσωπικού, δεν
 φαίνεται από τα σχετικά πρακτικά να προέβηκε σε οποιαδήποτε
 έρευνα σε σχέση με αυτό και ότι η επίδικη απόφαση πάσχει λόγω έλ-
 λειψης δέουσας έρευνας όσον αφορά την πιθανότητα τα Φύλλα Ποι-
 ότητας Προαγωγής να ήταν αποτέλεσμα προκατάληψης ή επηρεα-
 σμού εναντίον του αιτητή και υπέρ του ενδιαφερομένου προσώπου.

15 Όπως φαίνεται από το Τεκμήριο 1 έγινε έρευνα και συζήτηση
 όλων των στοιχείων που είχε ενώπιόν της η Αρχή και μάλιστα του-
 λάχιστον ένα μέλος της Αρχής, ο κ. Αδάμος Αδαμίδης έκρινε ότι δεν
 20 μπορούσε να σχηματίσει άποψη διά το λόγο ότι η βαθμολογία δεν
 ήταν αξιόπιστη. Αντίθετα, τα υπόλοιπα μέλη ανέφεραν ότι είχαν
 πεισθεί από τα στοιχεία που βρίσκονταν ενώπιόν τους, ότι το εν-
 25 διαφερόμενο μέρος ήταν καταλληλότερο, ικανότερο και ότι υπερεί-
 χε των άλλων υποψηφίων. Είναι φανερό ότι εξετάστημε και εсу-
 σταθμίσθη η οποιαδήποτε μαρτυρία ή ισχυρισμός υπήρχε με όλα τα
 υπόλοιπα στοιχεία και τότε έγινε η επιλογή του ενδιαφερομένου μέ-
 25 ρους. Εκριθήκαν επίσης και οι προβληθέντες ισχυρισμοί περί αξιο-
 πιστίας της βαθμολογίας.

30 Όπως έχει νομολογηθεί *Σταύρος Σταύρου και Άλλοι ν. Της Δη-
 μοκρατίας* (1991) 4 Α.Α.Δ. 317 η αξιολόγηση σχετικής μαρτυρίας με
 την οποία αποδίδονται αλλότρια κίνητρα σε προσυπογράφοντα λει-
 τουργό κατά τη σύνταξη εμπιστευτικής έκθεσης, ανάγεται αποκλει-
 35 στικά στην ευθύνη του οργάνου και επομένως δεν μπορεί να αποτε-
 λέσει αντικείμενο αξιολόγησης από το Δικαστήριο.

Επομένως οι πιο πάνω λόγοι αποτυγχάνουν.

40 Προβλήθηκε επίσης από μέρους των αιτητών ο ισχυρισμός σε
 όλες τις προσφυγές ότι για την προσβαλλόμενη θέση δεν υπήρχαν
 Σχέδια Υπηρεσίας, γι' αυτό το Συμβούλιο Προσωπικού χωρίς να
 έχει τέτοια από το Νόμο εξουσία, αποφάσισε να λάβει υπόψη το
 πλησιέστερο, όσον αφορά καθήκοντα, σχέδιο υπηρεσίας του Προΐ-
 σταμένου Σταθμού Β Τάξεως. Έστω δε και εάν θα εθεωρήτο ότι το
 Συμβούλιο είχε εξουσία βάση της μεταβατικής Διάταξης 56(7)(β) της

Κ.Δ.Π. 220/82 να λάβει υπόψη το Σχέδιο Υπηρεσίας του Προϊσταμένου Σταθμού Β Τάξεως για την πλήρωση της θέσης, προβλήθηκε ο ισχυρισμός ότι το ενδιαφερόμενο μέρος δεν κατείχε τα απαιτούμενα προσόντα.

5

Στην περίπτωση όμως αυτή θα πρέπει να ληφθεί ότι η Αρχή εφαρμόσε το πλησιέστερο όσον αφορά καθήκοντα, Σχέδιο Υπηρεσίας (Τεκμ. 2, σελ. 6, Τεκμ. 1, σελ. 4) και με την απόφαση αυτή ωφελήθηκαν και οι αιτητές γιατί έτσι θεωρήθηκαν ότι κατείχαν τα προσόντα που απαιτούντο από αυτό και σαν αποτέλεσμα ήσαν υποψήφιοι. Εάν δεν εγίνετο αυτό κανένας από τους υποψηφίους θα εθεωρήτο όπως και το ενδιαφερόμενο μέρος υποψήφιοι διότι δεν κατείχαν τα ελάχιστα ειδικά προσόντα που προνοούνται από τον Κανονισμό 8(1) Β(δ) (Βλέπε Τεκμ. 2, σελ. 6). Επομένως οι αιτητές δεν μπορούν να προβάλλουν αυτό το λόγο γιατί αλλιώς δεν θα είχαν τα απαιτούμενα προσόντα και επομένως δεν θα είχαν έννομο συμφέρον να προσβάλλουν την επίδικη απόφαση.

10

15

Τέλος προβλήθηκε ο ισχυρισμός ότι όλοι οι αιτητές υπερεπέρουν γενικά του ενδιαφερομένου μέρους και ότι είναι καταλληλότεροι από αυτόν για προαγωγή στην επίδικη θέση. Επιπλέον είναι η θέση των αιτητών ότι όσον αφορά ειδικά το προσόν της πολύ καλής γραπτής και προφορικής γνώσης μιας από τις επίσημες γλώσσες και πρακτικής γνώσης της Αγγλικής, η Αρχή παρέλειψε να προβεί σε οποιαδήποτε έρευνα για να διαπιστώσει αν οι υποψήφιοι κατείχαν το προσόν αυτό.

20

25

Όσον αφορά τον ισχυρισμό αυτό για τη γνώση της Αγγλικής είναι φανερό από τον Προσωπικό Φάκελο του ενδιαφερομένου μέρους ότι αυτός πέραν των αρχικών του προσόντων απέκτησε και δύο άλλα Διπλώματα από ξένους οργανισμούς που όπως φαίνεται η εκπαίδευση ήταν στην αγγλική γλώσσα (βλέπε Τεκμ. Χ(1) ερυθρό 152 κλπ). Κατά την κρίση μου, κάτω από τις περιστάσεις δεν χρειάζοταν να γίνει οποιαδήποτε άλλη έρευνα ως προς το προσόν αυτό του ενδιαφερομένου μέρους. Θα πρέπει να προστεθεί εδώ ότι ο επιπρόσθετος ισχυρισμός που προβάλλεται στην προσφυγή 791/91 ότι το ενδιαφερόμενο μέρος έχει απολυτήριο Κολλεγίου Terra Santa το οποίο είναι ξενόφωνο Κολλέγιο, δεν ευσταθεί διότι το Κολλέγιο Terra Santa είναι αναγνωρισμένη σχολή Μέσης Παιδείας και διδάσκειται απαραίτητα και σύμφωνα με το Νόμο η Ελληνική γλώσσα τόσο όσο στα άλλα σχολεία Μέσης Παιδείας.

30

35

40

Ο αιτητής στην προσφυγή 717/91 προβάλλει τη θέση ότι υπερέχει του ενδιαφερομένου μέρους σε αρχαιότητα κατά τρία χρόνια στην

- ημερομηνία πρόσληψης και στην προπροηγούμενη θέση κατά δύο χρόνια. Υπερέχει δε σε προσόντα. Κατέχει Δίπλωμα Ραδιοτηλε-
 γραφικού Β και Α, το οποίο απέκτησε κατόπιν παρακολούθησης
 μαθημάτων Ηλεκτρολόγιας για δύο έτη. Κατέχει επίσης The
 5 Diploma of Europa Mass Communication Centre Nicosia, προσόντα
 απόλυτα σχετικά με τα καθήκοντα της θέσης τα οποία δεν κατέχει
 το ενδιαφερόμενο πρόσωπο. Υποστήριξε δε ότι τα στοιχεία αυτά
 συντελούν αποφασιστικά υπέρ της υπεροχής του αιτητή.
- 10 Σχετικά με αυτό έγινε παρατόμητη στην απόφαση της Ολομέλει-
 ας στην *Κυπριακή Δημοκρατία ν. Πέτρον Παπαμιχαήλ* (1989) 3
 Α.Α.Δ. 823. Σ' αυτή λέχθηκε ότι ορθά μπορεί να δοθεί βαρύτητα σε
 αιαδιηματικά προσόντα τα οποία δεν προνοούνται στα σχέδια υπη-
 15 ρεσίας αλλά σχετίζονται με τη φύση των καθηκόντων της θέσης και
 συνεντιμούνται με τα υπόλοιπα στοιχεία για τη γενική αξιολόγηση
 των υποψηφίων (Βλέπε επίσης *Ζαπίτης και Άλλος ν. Δημοκρατίας*
 (1989) 3 Α.Α.Δ. 1098). Υποστήριξε επίσης ότι η υπεροχή του ενδια-
 20 φερόμενου προσώπου από τον αιτητή από σύγκριση των εμπιστευ-
 τικών εκθέσεων είναι μηδαμινή. Άρα με βάση το αξίωμα ότι σε όλα
 τα άλλα ήσαν περίπου ίσοι, το κριτήριο της αρχαιότητας έπρεπε να
 αποφασιστεί υπέρ των πιο πάνω αιτητών. (*Partelides ν. The*
Republic (1969) 3 C.L.R. 480):
- 25 Βέβαια αρχαιότητα η οποία καθορίζεται με βάση προηγούμενες
 προαγωγές και που είναι απομακρυσμένες δεν μπορεί να έχει ση-
 μαντική βαρύτητα (*Οικονόμου και Άλλοι ν. Δημοκρατίας* (1990) 3
 Α.Α.Δ. 3716). Η ελαφρά υψηλότερη βαθμολογία δεν αποδεικνύει έκ-
 δήλη υπεροχή.
- 30 Η φύση των καθηκόντων δεν αποτελεί καθ' αυτή κριτήριο για
 την πρόκριση υπαλλήλου έναντι συναδέλφου του εκτός ίσως εκεί
 που προκύπτει ότι στον τελευταίο ανατέθηκαν περιορισμένα καθή-
 κοντα λόγω ανεπαρκείας. Μόνο σε περίπτωση όπου η ανάθεση των
 καθηκόντων που εξετέλεσε η αιτήτρια απαιτείται από το σχέδιο
 35 υπηρεσίας ως ειδικό προσόν η αναγκαία πείρα θα μπορούσε να
 προσμετρήσει ευνοϊκά για την αιτήτρια. (*Μαρούλα Στεφάνου ν.*
Κυπριακής Δημοκρατίας (1990) 3 Α.Α.Δ. 3004).
- 40 Αιαδιηματικά προσόντα όταν είναι επιπρόσθετα από τα απαιτούμε-
 να από το σχέδιο υπηρεσίας και δεν χαρακτηρίζονται ως πλεονέ-
 κτημα δεν αποδεικνύουν έκδηλη υπεροχή (*Παν. Πετρίδης ν. Κυ-*
πριακής Δημοκρατίας (1990) 3 Α.Α.Δ. 3793), παρόλο που λαμβάνο-
 νται υπόψη κατά την αξιολόγηση των προσόντων (*Μιχ. Μορφής ν.*
Κυπριακής Δημοκρατίας ανωτέρω).

Προβάλλεται επίσης ο λόγος ότι το Συμβούλιο Προσωπικού έβαλε τον αιτητή σαν τρίτο κατά σειρά προτεραιότητας στον κατάλογο των επικρατέστερων παρά την υπεροχή του σε αρχαιότητα και προσόντα, χωρίς οποιαδήποτε δικαιολογία γι' αυτή του την απόφαση.

5

Κατά τη γνώμη μου η έκθεση του Συμβουλίου Προσωπικού είναι εκτεταμένη και αιτιολογημένη και υποστηρίζεται από το περιεχόμενο των Φακέλων. Δεν αποτελούσε δε αποφασιστικό παράγοντα στην όλη διαδικασία, αλλά ένα από τα στοιχεία κρίσεως.

10

Επίσης προβλήθηκε ο ισχυρισμός ότι το ενδιαφερόμενο πρόσωπο δεν έχει να παρουσιάσει ισάξια ή παρόμοια προσόντα με εκείνα του αιτητή. Το ενδιαφερόμενο μέρος είναι κάτοχος Διπλώματος Marketing του Institute of Marketing για το οποίο, το Υπουργείο Παιδείας μετά από έρευνα, που διεξήγαγε, με επιστολή του ημερομηνίας 21 Ιουλίου 1988 πληροφόρησε την Αρχή ότι δεν είναι ισότιμο με πτυχίο.

15

Με βάση τα πιο πάνω προβλήθηκε ο ισχυρισμός ότι πεπλανημένα η Αρχή έλαβε υπόψη της το δίπλωμα Marketing του ενδιαφερομένου προσώπου ως ισότιμο με πτυχίο και έγινε η εισήγηση ότι ο αιτητής είναι έκδηλα υπέρτερος του ενδιαφερομένου προσώπου σε προσόντα.

20

Θα μπορούσε να λεχθεί εδώ ότι αυτό το προσόν αποτελούσε μέρος της όλης εικόνας του υποψηφίου αυτού και όχι αποφασιστικό παράγοντα.

25

Όσον αφορά την αρχαιότητα έχει υποδειχθεί ότι ο αιτητής διορίστηκε στην Υπηρεσία της Αρχής την 1 Μαρτίου 1965 και το ενδιαφερόμενο μέρος την 10 Σεπτεμβρίου 1963, δηλαδή 18 μήνες πριν από τον αιτητή. Τόσο ο αιτητής όσο και το ενδιαφερόμενο μέρος προάχθηκαν στη θέση του Τεχνικού Χειριστή ΙΙΙ την 1 Δεκεμβρίου 1965. Ο αιτητής την 1 Ιανουαρίου 1967 προάχθηκε στη θέση του Τεχνικού Χειριστή ενώ το ενδιαφερόμενο μέρος προάχθηκε στην ίδια θέση την 1 Απριλίου 1968. Ο αιτητής την 1 Ιανουαρίου 1973 προάχθηκε στη θέση του Τεχνικού Χειριστή Ι ενώ το ενδιαφερόμενο μέρος προάχθηκε στην ίδια θέση την 1 Ιανουαρίου 1974, την 1 Ιουνίου 1983 και οι δύο προάχθηκαν στη θέση Επιθεωρητή Τεχνικών Χειριστών, θέση που κατείχαν κατά το χρόνο της επίδικης απόφασης. Σύμφωνα δε με τα καθιερωμένα κριτήρια ο αιτητής είναι αρχαιότερος του ενδιαφερομένου μέρους.

30

35

40

Σαν κατακλείδα υπεβλήθη από μέρους του αιτητή αυτού ότι από

τα πιο πάνω “είναι πρόδηλο πως έκδηλα υπέρτερος υπάλληλος παραλείφθηκε από την προαγωγή στην επίδικη θέση και προτιμήθηκε υποδεέστερος υπάλληλος”.

- 5 Δεν συμφωνώ ότι τα πιο κάτω αποτελούσαν απόδειξη έκδηλης υπεροχής του αιτητή αυτού έναντι του ενδιαφερόμενου μέρους ο οποίος είχε πέραν από τα άλλα τη σύσταση του Γενικού Διευθυντή ως ανεξάρτητο στοιχείο κρίσεως.
- 10 Όπως προκύπτει από τους Περί Προσωπικού της Αρχής Τηλεπικοινωνιών Κύπρου Γενικούς Κανονισμούς του 1982 Κ.Δ.Π. 220/82 και ειδικότερα τους Κανονισμούς 8, 10 και 56 προσωπικό, το οποίο προσελήφθη στην υπηρεσία της Αρχής πριν τις 13 Μαΐου 1972, μπορεί να προαχθεί κατά βαθμόν και με βάση το Σχέδιο Υπηρεσίας, που ίσχυε πριν από τις 13 Μαΐου 1972.

- 20 Στην υπό εξέταση περίπτωση η Αρχή προήγαγε το ενδιαφερόμενο πρόσωπο στη θέση του Προϊσταμένου Υπηρεσίας “Β” Προσωπικού Εκμεταλλεύσεως Χειριστικού Προσωπικού λαμβάνοντας υπόψη, το Σχέδιο Υπηρεσίας για τη θέση του Προϊσταμένου Σταθμού “Β” τάξεως. Επομένως υποβλήθηκε ότι η επίδικη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί γιατί δεν έγινε η δέουσα έρευνα σχετικά με τα προσόντα των υποψηφίων.

- 25 Το Σχέδιο Υπηρεσίας, το οποίο εφαρμόστηκε στη συγκεκριμένη περίπτωση, προβλέπει μεταξύ άλλων, τα ακόλουθα προσόντα:

I. Απόφοιτος Σχολής Μέσης Εκπαίδευσης.

- 30 α. Πολύ καλή γραπτή και προφορική γνώση μιας από τις επίσημες γλώσσες και πρακτική γνώση της Αγγλικής γλώσσας. (working knowledge of the English language). Γνώση της άλλης επίσημης γλώσσας θα αποτελεί πλεονέκτημα.
- 35 Βασικά η ερμηνεία και εφαρμογή του σχεδίου υπηρεσίας εμπίπτει στην αρμοδιότητα της Αρχής [Αντωνιάδη ν. Α.Η.Κ. (1985) 3 Α.Α.Δ. 2458 στη σελίδα 2465] και το Δικαστήριο δεν επεμβαίνει αν η ερμηνεία που δόθηκε από το αρμόδιο Διοικητικό Όργανο, στην περίπτωση αυτή η Αρχή, ήταν εύλογα δυνατή. Φαίνεται δε από την ολότητα των γεγονότων ότι η Αρχή προέβηκε στη δέουσα έρευνα και ορθά ερμήνευσε το σχετικό σχέδιο υπηρεσίας.

Έχοντας εξετάσει όλους τους ισχυρισμούς των αιτητών στο σύνολό τους σε ό,τι αφορά την επιλογή του καλύτερα εκ των υποψη-

φίων, έχω καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η προσβαλλομένη απόφαση εύλογα λήφθηκε από την καθ' ης η αίτηση Αρχή και ορθά άσκησε τη διακριτική της ευχέρεια μετά από δέουσα έρευνα και ορθή διαδικασία.

5

Για τον πιο πάνω λόγο που έχω εκθέσει οι προσφυγές 650/91 και 717/91 επιτυγχάνουν και ακυρώνεται η προσβαλλομένη απόφαση. Η προσφυγή αρ. 791/91 αποτυγχάνει διά τους λόγους που δίνω σε αναφορά με αυτή και απορρίπτεται.

10

Δεν γίνεται διαταγή για έξοδα.

Οι προσφυγές 650/91 και 717/91 επιτυγχάνουν. Η προσφυγή 791/91 απορρίπτεται. Καμία διαταγή για έξοδα.